

ת"פ 4738/09/18 - מדינת ישראל נגד דוד איסן

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 4738-09-18 מדינת ישראל נ' איסן

לפני כבוד השופטת תרצה שחם קינן

המאשימה:

נגד

מדינת ישראל

הנאשם:

דוד איסן

החלטה

לפני בקשתו של הנאשם לקבוע שאין עליו להשיב לאשמה ולהורות על זיכוי.

הבקשה וטענות הצדדים

- נגד הנאשם הוגש כתב אישום, המייחס לו עבירות על פקודת סימני מסחר [נוסח חדש], התשלוב-1972 (להלן: "**הפקודה**"), עבירה של ייבוא לשם מסחר של טובין מפרים סימן מסחרי רשום, בניגוד לסעיף 60 (א) (2) לפקודה, עבירה של החזקה לשם מסחר של טובין מפרים סימן מסחרי רשום בניגוד לסעיף 60 (א) (4) לפקודה וכן עיסוק במכירת טובין מפרים סימן מסחרי רשום בניגוד לסעיף 60 (א) (3) לפקודה.
- לטענת ההגנה לא הובאה כל ראיה, ולו לכאורה, להוכחת תכנו של פנקס סימני המסחר של מדינת ישראל, כך שלא הוכחו קיומם של סימני המסחר, שהופרו על פי הטענה.
- המאשימה ביקשה לדחות את הבקשה בטענה שסימני המסחר, אותם לא קיבלתי, הם בגדר תעודה ציבורית, וכי היה עלי לקבלם, שעה שהמאשימה עמדה "בדרכי הוכחתם".

דין

- העד, מר יבגני סלטיסקי, סיפר שהוא עובד, כ"פרליגל", במשרדו של עו"ד שלמה כהן, המייצג, בין היתר את חברת שאנל וכי במסגרת תלונה שהגיש במשטרה, מסר גם את סימן המסחר, של חברת שאנל (עמ' 70 ש' 23, עמ' 73 ש' 21 ואילך).

5. עד התביעה, עו"ד קול סיפר שחברת ברברי היא לקוח של משרדו, שהוסמך לזהות מוצרים של ברברי וכי הוא עוסק ברישום הזכויות של ברברי. בהמשך הסביר שסימן המסחר של ברברי, הוא **"שתי וערב"** וסימן **"הסוס והאביר שעליו"**. (עמ' 96 ש' 18 ואילך).
6. סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 קובע, כי לאחר סיום פרשת התביעה, יזכה ביהמ"ש את הנאשם אם לא הוכחה אשמתו אף לכאורה. היינו, אם אין די בראיות שהוגשו לביהמ"ש כדי לבסס הרשעה **"אפילו יינתן בהן מלוא האמון ויוענק להן מלוא המשקל הראייתי"** (ראו: י' קדמי, **על סדר הדין בפלילים**, חלק שני א, הוצאת דיונון, תשס"ט, בעמ' 1446).
7. לטענת באת כוחו של הנאשם, לא הוכח קיומם של סימני המסחר, בהפרתם נאשם הנאשם.
8. כפי שכתבתי בעניין אחר, בפסיקה נקבע, כי די בקיומן של ראיות **"בסיסיות, אם כי דלות"** להוכחת יסודות העבירה המיוחסות לנאשם כדי לחייב נאשם להשיב לאשמה. ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת ראיות, להבדיל מנטל השכנוע, מן התביעה לנאשם. (ראו לעניין זה ע"פ 141/84 **טובול נ' מ"י**, פ"ד לט (3) 600, 606).
9. עוד נקבע בפסיקה, כי **"... קביעה כי על הנאשם להשיב לאשמה, פירושה כי על חזקת החפות שלו ישנה לפחות עננה שהנאשם צריך לסייע בפיזור... השאלה שבפנינו היא, אם אכן הראיות עצמן משקפות מצב ברור וחד משמעי, שמצביע על כך 'שאין פה כלום' (כדברי הסניגורים), או שמא כטענת התביעה 'הסיפור' שמספרות הראיות- מחייב לפחות שמיעת גרסתו של המשיב כדי להסיר את העננה..."** (כאמור בפסק דינה של כב' השופטת ברלינר בע"פ 70643/01 **מדינת ישראל נ' אביגדור קהלני**, [25.10.01] בפסק דינו בע"פ 732/76 מדינת ישראל נ' כחלון, פ"ד לב(1) 170 קבע כב' השופט (כתוארו אז) שמגר כי **"בית-המשפט לא יטה אופן קשבת לטענה שלפיה אין להשיב לאשמה אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב-האישום. ראיות בסיסיות לענין זה אין משמען כאמור ראיות שמשקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אתר, אלא כדברי בית-המשפט העליון ב-ע"פ 28/49, [1], הנ"ל, ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת ראיות (להבדיל מנטל השכנוע) מן התביעה לנאשם"**).
10. כאמור לעיל, בדיון בבקשה, אינני נדרשת להכריע בשאלת משקל הראיות והיקפן. בכל הנוגע להוכחת סימני המסחר, בעניינם התמקדה הבקשה, די, לטעמי, בשלב זה, בעדותו של העד סלטיסקי, ובעדותו של העד עו"ד קול, שהתייחסו לקיומם של סימני המסחר של שאנל ושל ברברי.
11. לפיכך הבקשה נדחת.
12. המזכירות תשלח החלטתי לצדדים.

ניתנה היום, י"ט טבת תשפ"ב, 23 דצמבר 2021, בהעדר הצדדים.